

WYROK Z DNIA 24 LIPCA 2002 R.

II KK 89/02

1. Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację w sprawach o wykroczenia po dniu 17 października 2001 r., stosuje przepisy ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148), niezależnie od tego, czy zaskarżone orzeczenie zostało wydane przed, czy po tej dacie.

2. W wypadku zaistnienia warunków wymienionych w art. 45 § 1 k.w., podstawą umorzenia postępowania w sprawach o wykroczenia, rozpoznawanych po dniu 17 października 2001 r., jest art. 5 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, nie zaś art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Przewodniczący: sędzia SN M. Sokołowski.

Sędziowie: SN L. Misiurkiewicz,

SO del. do SN A. Tomczyk (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy w sprawie Jagny L., skazanej z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 lipca 2002 r. kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – na korzyść od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 9 sierpnia 2001 r., zmieniającego orzeczenie Kolegium do Spraw Wykroczeń w O. z dnia 16 maja 2001 r.

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i zmienione nim orzeczenie Kolegium do Spraw Wykroczeń w O. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania

nia w sprawach o wykroczenia w związku z art. 45 § 1 kodeksu wykroczeń postępowanie w sprawie umorzył (...).

Z u z a s a d n i e n i a :

(...) Pamiętać należy, że z dniem 17 października 2001 r. wszedł w życie kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Zawiera on autonomiczne przepisy wskazujące okoliczności wyłączające postępowanie oraz przewiduje tryb postępowania dotyczący rozpoznania nadzwyczajnych środków zaskarżenia, w tym również kasacji (rozdział 18). Zgodnie z art. 110 § 1 k.p.s.w., kasację w sprawach o wykroczenia może wnieść wyłącznie Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich (w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych także Naczelny Prokurator Wojskowy), według zaś art. 111 k.p.s.w. może być ona wniesiona tylko z powodu uchybień wskazanych w art. 104 § 1 (bezwzględne przyczyny odwoławcze) lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Artykuł 112 k.p.s.w. reguluje tryb postępowania kasacyjnego, wskazując, że „W postępowaniu w przedmiocie kasacji stosuje się odpowiednio przepisy działu X niniejszego kodeksu ...(środki odwoławcze – *przyp. SN*)” oraz – wobec braku jakiegokolwiek zastrzeżenia – wprost, wymienione tam *expressis verbis*, przepisy kodeksu postępowania karnego.

W tej sytuacji jako oczywisty jawi się wniosek, że Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację w sprawach o wykroczenia po dniu 17 października 2001 r., stosuje przepisy ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148), niezależnie od tego, czy zaskarżone orzeczenie zostało wydane przed, czy po tej dacie. Odmiennych bowiem unormowań nie zawiera ustawa z dnia 24

sierpnia 2001 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1149), a dodatkowo wskazuje w art. 13, że w razie wątpliwości, czy stosować prawo dotychczasowe, czy kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, stosuje się przepisy kodeksu.

Dalsza analiza przepisów kodeksu w sprawach o wykroczenia prowadzi do stwierdzenia, że żadne z unormowań w nim zawartych nie odsyła do art. 17 k.p.k. Tym samym uznać należy, że w wypadku zaistnienia warunków wymienionych w art. 45 § 1 k.w., podstawą umorzenia postępowania w sprawach o wykroczenia, rozpoznawanych po dniu 17 października 2001 r., jest art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w., nie zaś – jak postuluje autor kasacji – art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że wskazanie w kasacji niewłaściwych przepisów – jako podstawy prawnej uprawniającej do jej wniesienia (w rozpoznawanej sprawie – art. 521 k.p.k.) oraz podstawy prawnej umorzenia postępowania (o czym była mowa) – nie pozbawia jej waloru oczywistej zasadności. Ta jej bowiem cecha wynika z faktycznych uprawnień do jej wniesienia i wyartykułowanych zarzutów i wniosków, nie zaś ze stanowiących ich rezultat, zapisanych artykułowo, podstaw prawnych (...).